КОЙ СЪБУДИ ТИШИНАТА?

ЧЕТИРИ ВЕРСИИ НА 10Б

КОЙ СЪБУДИ ТИШИНАТА?

РАЗКАЗ НА СТАНИСЛАВ ИЛИЕВ, 10Б

Беше спокоен ден – като всеки. Както обикновено, се събудих, целунах жена си по челото, докато сладко спи, погалих кучето, което както винаги мързелува, измих се, облякох се, и излязох да купя нещо от магазина. Както всеки ден – това ни е нещо като традиция.

Избирам винаги далечното магазинче, защото разходките са здраве. Навън беше спокойно. Слънчицето си стои почти неподвижно. Нито един облак не смее да се покаже. Няма и грам вятър. Само слънцето си седи в небесното царство и свети спокойно – не ярко, нито красиво или яростно. Уличните животни сякаш се бяха наговорили да се скрият или ги е хванал мързелът, както моя сладур вкъщи. Само едно черно котенце лежеше до кофите за боклук, но дори не ме отрази. Преминаващи автомобили нямаше. Хора по улицата - нито много, нито малко – и сякаш вървящи на пръсти – такова беше усещането.

Главната улица – главният площад. Оттам можеш да стигнеш навсякъде. Това е причина да минавам оттам, но не само – и дърветата, едно от които е специално за мен – под него се запознах с жена ми. И точно там сега сякаш ме удари нещо …

Беше звук?! Не беше от часовниковата кула, тя не е работила откакто се помня, нито звън на камбана – наблизо нямаше църква. Думи – бяха разпалени. Идваха от мъж, на пръв поглед глуповат, недобре изглеждащ… Но кой съм аз да съдя. Така де, заслушах се. И не бях единствен.

– Не държавата, ние сме си виновни за изборите, които правим. Демокрация – народът власти, ние сме законът. Но не сме достатъчно осъзнати – до проявим воля, да си кажем думата… Все правим нещата по-сложни, отколкото са… Ето затова хитрите политици вземат демокрацията за свободия… Но не забравяйте – 70 процента от хитростта на лисицата са заради простотията на кокошката. Човекът не е осъзнат да действа, а още по-малко да вложи мисъл и смисъл в действията си. Знаете само да квакате, че нищо не било добре и да чакате – да нарочите някого за герой, вместо да го потърсите в огледалото. Какво можете да направите? Не знам. Дали ще се получи от първия път? Не. Но, народе, вие решавате дали ще се събудите или като бродещи мъртъвци ще търсите що е значението на това, наречено живот!

Няколко деца го снимаха, подиграваха му се. Някои, които седяха наблизо, си тръгнаха, още щом почна да говори. Старците го слушаха, доколкото им бе възможно да чуят, останалото си измисляха. Други все едно го разбираха. А някои излъчваха явна ненавист.

Охраната го беше разкарала. Внезапен вятър зафуча, облаци – ту черни, ту бели, но всички буреносни, изплуваха отникъде и затулиха слънцето. Заваля. Животните надигнаха гласове като духов оркестър. Хората ту тичаха да се крият, ту негодуваха.

А аз се замислих. Непознатият говорител бе избрал старомоден начин на действие. Но въпреки това се замислих. Начинът – да, може би не толкова добър… спрямо този, по който аз бих могъл да действам. Ами, да го направим по-добре!

– Тик – так –тик – так… Тъннн…

КОЙ СЪБУДИ ТИШИНАТА?

ЕСЕ НА ДИМИТЪР МИТРЕВ, 10Г

Тишината – състояние на неактивност, пълно мълчание, угасналост, заспалост. Познавам го. Кой я събуди – кое е нещото, което те е накарало да се вдъхновиш, което пробужда надежда, дава мотивация за действие. Сигурно всеки има свой отговор. Моят може и да ви изненада – събуди ме футболът.

Как започнах да се интересувам от този спорт? Случайно. И именно това е любопитното.

Един ден, докато се ровех да изтегля поредното приложение, попаднах случайно на една от първите футболни видеоигри за безплатно ползване. Наистина случайно, наистина ми стана любопитно и – реших да се пробвам. Увлякох се и едва тогава осъзнах красотата на футбола.

Както и да ви изглежда, това беше моят път към най-обичаната игра. Започнах да се ровя из интернет – всичко ми беше интересно – рекордите, големите футболисти, легендите на футбола… Заинтригува ме и историята на българския футбол, особено Златното поколение, което през 20-ти век прославя България на световно първенство. Увлякох се по европейския футбол – двигател на тази игра в световен мащаб, с уникални постижения, с най-верните фенове…

Христо Стоичков – футболистът, който е бил част от най-престижните клубове в Европа и първият българин, първият спортист от Балканския полуостров, печелил Златната обувка. Възхищавам се на Кристиано Роналдо и Лионел Меси – направили и невъзможното за футбола, счупили са толкова рекорди. Любимец ми е Лионел Меси. Заради таланта, бързината, но и заради верността към клуба, в който играе 16 години. Освен това – за мен той е символ на доброто, на благородството. Той е създал благотворителна организация и е посланик на Уницеф. Уважавам това, че и други известни спортисти показват съпричастност и помагат на по-слабите.

Онази случайна среща с една видеоигра ме събуди за нещо, което толкова ме вълнува днес, възторгва ме, вдъхновява ме. Донесе ми толкова наслада от техничната игра, от бързината и красивите пасове, толкова възторзи от красиви голове.

Футболът е една магия. Да, има разочарования, но има и толкова еуфория, радост. Футболът е за мен символ на обединението, на общия дух на вярност към спорта. Футболът е символ на съпричастността, на дисциплината. Пример за това как се постига целта – как да се удържи една ценностна система, за да се постигне успехът.

КОЙ СЪБУДИ ТИШИНАТА

ЕСЕ НА ТОДОР СТОЯНОВ, 10Е

Израснал съм на село и съм закърмен с музика. Майка ми беше певица, а баща ми – музикант. Бяха прекрасен дует – той свиреше, а тя пееше. Имам мили спомени от тези времена – понякога ме вземаха с тях на участия и беше много забавно. Когато се роди брат ми, майка ми спря да пее професионално, баща ми продължи да свири. Заживяхме в Бургас.

Ежегодно в Малко Търново се провеждат летни културни празници. Гостувах на баба и двамата решихме да отидем. Беше прекрасно – снимах се със Славка Калчева, видях Тони Димитрова. Всичко това ми хареса и всяка година присъствах на концертите. Но през 2016 точно на тези празници нещо се промени.

Беше 24 август, сряда. Четейки програмата, виждам, че тази вечер концерт ще има Маргарита Хранова. Нищо не знаех за нея и попитах баба ми за повече информация. Започна концертът. Беше невероятно. След края имах желание да се снимам с певицата, но не бях единствен и не успях. Бях много тъжен. Още една песен – и тя в буквален смисъл промени живота ми – Хранова изпя „Докога, Маргарито?“.

А когато Марги Хранова участваше във „VIP Brother“, осъзнах, че освен голяма певица тя е и прекрасен човек. Представи се достойно и за мен тя бе истинският победител. Хранова участваше и в „Като две капки вода“ – впечатлих се как общуваше с младите хора в шоуто, с лекота и уважение. И всеки път, когато я гледах по телевизията, бях щастлив, че се случва.

Разбрах, че Маргарита Хранова ще участва в концерт в Бургас на 22 май 2018. Зачаках концерта с нетърпение. Реших да послушам нейни песни, за да узная повече за творчеството й. Хитовете й много ми харесаха. След края на този концерт се запознах с нея. А на последното й участие в Бургас, когато отидох да й поднеса букет, разбрах, че ме е запомнила: „Благодаря ти, Тоше!“. Поговорихме си зад кулисите – за мен бе неописуемо преживяване. Вече сме и приятели във Фейсбук.

Няма случайности в живота. Когато за пръв път слушах Марги Хранова, реших по-често да ходя на концерти. Ако не беше тя, колко вълнуващи срещи с музиката и колко златни спомени нямаше да ги има в живота ми. Животът ми се промени – слушам и обичам музиката на това златно поколение български изпълнители. Това е моята страст. Повод за гордост за мен е познанството ми с Йорданка Христова, която винаги ме поздравява за моите важни поводи и успехи – изключителна личност, която е 60 години по-възрастна от мен. Винаги очаквам гостуващите изпълнители в Бургас и съм техният голям почитател – малък на възраст, но с голяма обич и уважение към тях.

Бях забелязан като най-младият зрител на тези концерти и получих интересно предложение – една младежка медия – „Алтернатив прес“ – ми отправи покана да бъда част от екипа. Приех. Сега интервюирам популярни личности – една от тях бе Диана Дафова.

Ако бях успял да се снимам с Маргарита Хранова още през 2016 година, може би нищо от това нямаше да се случи – и концертите, и снимките, запознанствата, интервютата… Когато го споделих с нея, Маргарита Хранова каза: „Много ме радват думите ти, че аз съм тази, която те е накарала да слушаш музиката на нашето поколение! Продължавай все така!“.

И – концертите са неделима част от живота ми. Докога? Както се казва в „Докога, Маргарито?“ – „Ами, докато мога!“.

КОЙ СЪБУДИ ТИШИНАТА

ЕСЕ НА ГЕРМЕОНА КОННОВА, 10Б

Какво е тишината?

Тишината е не само липса на шум, но и състояние на човешката душа. Човек просто трябва да чува, да вижда, да усеща тишината. Всичко велико е родено в тишина. Без нея не можеш да разбереш красотата и света.

Изучих тишината, нейните нюанси. Има различни видове тишина. Едната – нея искам да слушам и да се чудя какъв звук ще се появи скоро. Другата – нея не искам да я търся.

Аз обичам да остана в тишина сама със себе си, да подредя мислите си. Тиха стая. Няма нито една будна душа – съседите ми вече спят и отдавна знам – сега никой не нарушава спокойствието ми. През нощта обичам тишината. Тя ми навява спомени, улавям мислите си, чувам в нея отново нечии думи, а понякога пред мен ясно се явяват картини от миналото, оживени от моето въображение и тишината. В тишината е добре да помислиш за нещо важно, когато никой не ти пречи. Понякога можете да се досетите за нещо наистина важно, което се изплъзва от вниманието ви през деня, в суматохата на в оживения град, където отвсякъде сте заобиколени от звуци. За важните неща е нужна тишина. Тишината на нощта.

Коя тишина не обичам?

Не обичам да се събуждам сутрин и да чувам тишината в моя и съседните апартаменти. Изглежда всички спят и не мислят да се събуждат. А след това къщата се пробужда – очакваните звуци – радост.

Има още една тишина, която не обичам. Това е тишината около оградите на гробните плочи. Понякога ми се струва, че там се мисли много трудно. Усещам много тежка енергетика и понякога почти чувам как някой стене или плаче…

Но когато стоя пред гробовете на предците ми, в мълчание чувам думите им, думи, които биха искали да ми кажат, думи в тишината.

Тишина – дума, пълна с толкова много значения, чувства, дори звуци.
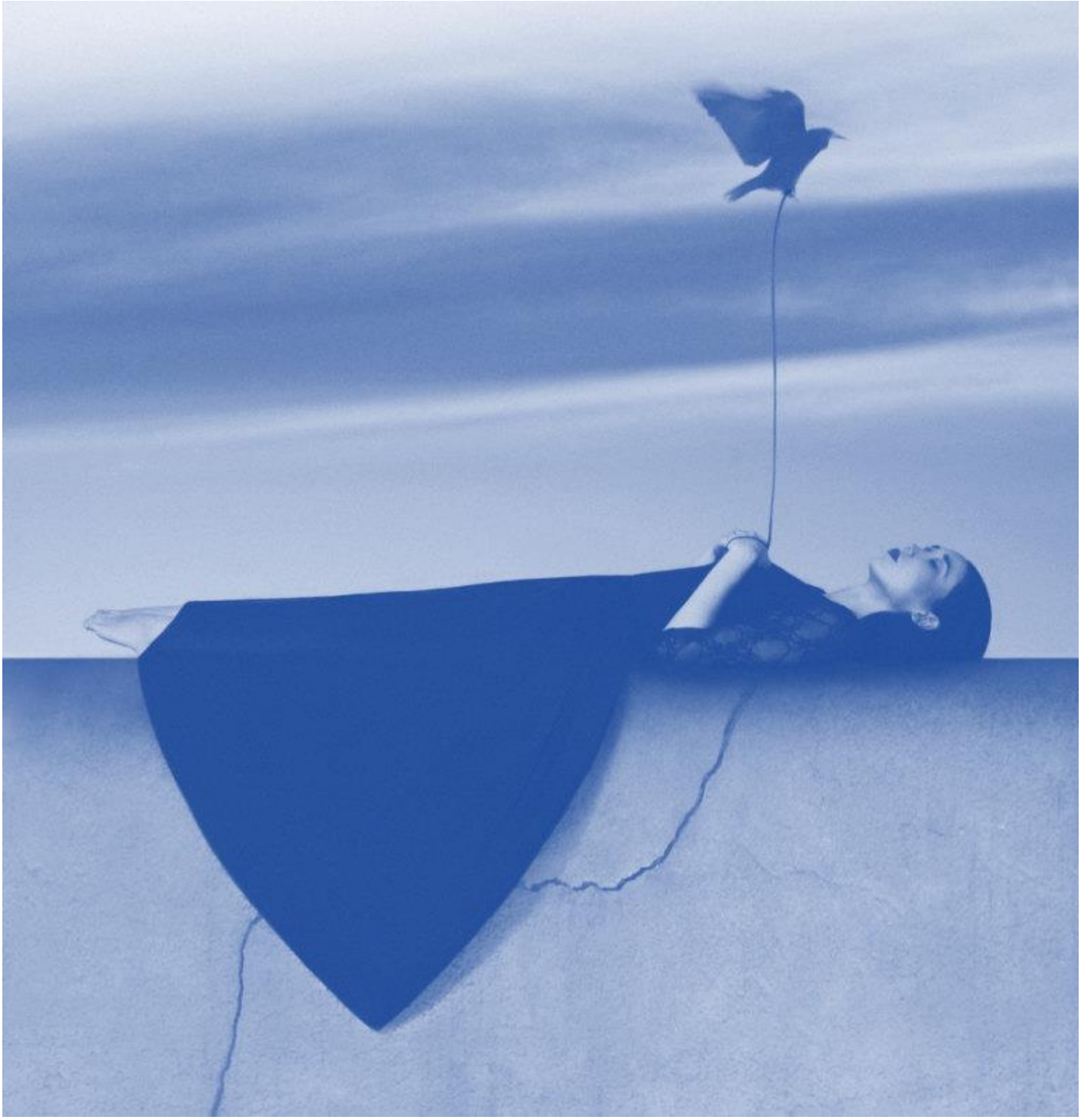
Слушайте тишината. Тя може да каже много…